

Universitätsbibliothek Paderborn

Res Gestae Illvstrissimo-||rvm Martyrvm, Con-||fessorvm Atqve Sancta-||rvm Virginvm ...

Eorvm Praecipve, Qvae Per|| R. P. L. Surium sex Tomis compraehensae
sunt:|| et nunc restrictis verborum ambagibus ... ad ... D.|| Caesaris
Baronii Chronologiam|| digestae ac in quatuor Tomos distributae

Lippeloo, Zacharias

Coloniae, 1595

VD16 ZV 18288

S. Maximini Episcopi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-43699](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-43699)

VITA S. MAXIMINI EPISCOPI TRE-
uerensis, ex ea, qua est per Lupum quendam. Fuit
hic vicesimus sextus Treuironum Episcopus. Inter-
fuit Concilio Agrippinensi, & Sarduano.

29. Maij.

Patria & pa-
rentes eius.

Maxentius
Pictaunorum
Episcopus.

Maximinus
venit Treui-
ros ad S. A-
gritium.

Maximinus vrbis Aquitanicæ Pictaunorū in-
digena clarissimis ortus natalibus patrem
habuit Maxentium virum & stemmatis no-
bilitate & diuinarum humanarumq; rerum cogi-
tatione in primis clarum. Is post alia acque alia mu-
dana gloriæ insignia tandem Pictaunorum antistes
electus eam dignitate multibus virtus egregie adoe-
nauit. Maximinus vero genitili sola diuino in fū-
ctu relicto in Galliam Belgicam commigravit: ubi
se se Agritio Treuironum Episcopo sanctitatis opi-
nione tunc celeberrimo disciplinis imbuedum
tradidit. Qui optima adolescentis indole pluri-
mum delectatus in clerum eum adopravit & preci-
pua ecclesiasticæ functionis munera, propter im-
pugnam probitatem, ei commisit. Interim Quiriacus
quidam mira sanctitate præditus beati Eucharj
Ecclesiam nocturno tempore precandi studio in-
gressus, obuersantem sibi angelum nõ per quierem
sed vigilando intueri eiusque vocem corporeis au-
ribus haurire promeruit, præcipientis, vt Maximi-
num ex diuina iussione redderet certiorẽ, quod
Agritio Episcopo ad superna gaudia intromissus,
mox esset ipse pastorale officium subiturus, ad
Quiriacus properè dum compleuisset, Beatus Ma-
ximinus propriæ fragilitatis rigidus æstimatus,
huic honori modis omnibus se imparem fatebatur
imminentemq; humeris sarcinam quauis via de-
pare satagebat. Sed Agritius angelico ministerio
admonitus, vt eum sibi successorem instituat, sine
mora

moia diuino parens imperio suis benedictionibus
 confirmatum, post se futurum designat pontifi-
 cem. Nec multo post Agritius corporeis vinculis
 solutus in gloriosissimum beatorum confessorum
 coetum commigrauit. Maximinus vero consensu
 sacerdotum ordinum totiusque plebis annis a vicinis
 episcopis in defuncti ca: hedram honorifice est col-
 locatus. Quam autem strenue, quam sancte, quam
 pro denter eam sedem a rabie Arrianorum tutatus
 sit, praeclaro D. Hieronymi testimonio satis super-
 ue constat: qui Maximinum inter omnes Ortho-
 doxe fidei antislites ijs teporibus maxime clarum
 fuisse scribit. Certè ea pietate & fidei lumine
 inter densas errorum tenebras & horrendas tem-
 pestatis procellas eluxit, vt non modo ipse vio-
 lenter fidei contagia declinauerit, sed hæreticorum
 variarios conatus magna sapè cum laude repressit,
 nec repressit modo sed omnibus propter fidem
 meritamque exulibus tutissimum ad se refugium
 prebuit. Nam cum Athanasius Alexandrinæ eccle-
 siæ antistes à Constantio ad poenam quæreretur,
 Maximinus spreto regia potestatis iniusto impetu
 Athanasium non sine magno periculo si non vitæ at
 que dignitatis amplexus est, atque in vno ipsius ca-
 pitatoram pæne ecclesiam tutatus est. Vnde liqui-
 do apparet quantum iustitiæ pondus huic sancti
 Maximini constantiæ tribui debeat.

S. Agritius
 decedit. Ei
 Maximinus
 succedit.

Athanasius
 venit ad Ma-
 ximum.

Quanto præterea studio pro conseruanda fi-
 dei integritate excubauerit, alias etiam demon-
 strat, cum Agrippinæ Synodali euocato con-
 uentum Euphratam episcopum, hæretica prauita-
 te corruptum, cum his, qui frequentes conuen-
 tibus pontificibus, ecclesiastica vsus potestate gra-
 uiter mouit. Is enim infans accedens hæreticis

Synodus Co-
 loniensis es-
 tra Euphra-
 tam.

Miracula S.
Maximini.

IESVM CHRISTVM non esse verum Dei filium prædicabat. Nec miraculorum gratia defuit sancto Maximino, quibus editis, suæ prædicationis fidem tardioribus faciebat. Siquidem cæcis lucem infundebat optatam, paralyticorum solutos artus in pristinum reformabat vigorem, et eos qui demonum persuasionem humanam mentem exuerant fœdo profus dominio liberabat.

Erat ei solennis consuetudo sanctorum illustrare memorias eorumque opem summis precibus flagitare. Cuius rei gratia cum Romam tenderet, opinatissimum confessorem Martinum convenit: iunctique Pontifices divinis rebus intenti laborem itineris non, ut alij, sentiebant. Illa itaque in ulteriora progredientibus, forte ad illud, qui sarcinas beatorum ferebat, versus ostendit, cumque protinus devoravit. Hic Maximinus in nomine Domini fera dicitur imperasse, ut quia momentum non abegerat, sed consumpserat, ipsi iumenti onus assumeret. Mira res valde. Illi vestigio successit oneri, & quodad reverfi ad locum qui Vrsaria villa dicitur, devenirent, illi unctioni mansuetissime famulata est. Ibi deinde que à sancto viro pristinam vagandi potestatem recepit, prius tamen licentia quenquam laedere crepta. Verum quia ut pravi sibi metus gratias, ita boni mutuo semper delectantur consilio, sanctus Maximinus beatum Martinum Treverorum urbem secum coegit inuisere, suoque populo duplicata benedictionis reuexit commentum. Ibi Martinus spiritualement sibi filium Lubentium Maximino erudiendum commisit. Cuius illi prerens voluntati, & eum sacris instruxit. Ibi

& imposto gradu psbyterij, in vico, cui Cubruio vocabulum est, praefecit. Ipse autem pie memor propinquorum, patriam repetiuit, suorumq; vsus contubernio multo post ibi. vita excessit, sancto. *Obitus S. Maximini.* rumq; laborum suorum fructum cumulata mercede a Domino est consecutus.

Succedens in episcopatu Paulinus, qui fidei suae veritatem exilij peressione firmavit, comunito cum Clero & populo Treuirorum consilio, sanctu Maximinum ab Aquitania, vbi situs erat, reuehendum constituit. Itaque facto agmine Clerus populisque Aquitaniam versum tendentes, emensis prolixis viarum spatijs, tandem haud longe a loco, vbi clauderetur thesaurus admodum fatigati subterunt. Mox celeberrima fama rem dissipante, immanis excitata manus Aquitanorum, Treuiros moliebatur loco arcere: potuissentq; committi fatuus pessimum, ni Treuiri Christianitatis fraternitatem opponentes, orandi tantum studio se conuenisse firmassent. Aquitani Treuiros sui timore trepidos arbitantes, hinc remissi latitia vino indulgent, & quod erat consequens, somno grauiori soluantur.

Interea beatus Lubentius angelica monitus visione, adiuncto aliorum presbyterorum coetu claudum ecclesiam ingreditur, exoptatumq; thesaurum a sportans cateruis foris expectantibus exhibet. Treuiri abitu maturantes Aquitania exceperunt, Aquitani vero comperita veritate, coacto exercitu recedentes triduo insequuntur. Cumque inter mutuum conspectum vterque populus constitisset, Aquitani crebris contumeliosis tonitruis, quorum nihil Treuiros contingebat, repulsi non rubore ad propria rediere. Treuiris ceptum

Treuirenses ex Aquitania abspertant S. Maximini reliquias.

Cæcus videt.

Paralyticus curatur.

Item demoniaca.

Item duo leprosi.

Cæcus à natiuitate recipit lumē.

iter carpentibus, cæcus quidam spe recuperandi visus deduci se flagitabat ad feretrū. Cuius vultum umbra tetigit, mox caligo inolitæ cœcitatæ abiecit. Cumque Mosomagum castellum peruenisset, paralyticus quidam beato Maximino saluandus offertur. Næc irrita fuere vota fidelium. Namque sine dilatione operata redditur sanitati, speciosissimum spectaculum intuentibus præbuit. Vtque gratiam referre viderentur eius loci habitatores, ecclesiam Deo sub honore S. Maximini, vbi sacre eius reliquiæ fuerant posite, condiderunt. Hinc reliquiarum baiulis Euionium castellum ingressa femina quædam maligno spiritu obfessa ab æstus ludibrio liberata est. Inde ad castellum quoddam lonis dieitur, perlato corpore duo leprosi credulitate mente suffragium eius implorantes, integram salutem spiritatem adepti sunt.

Tot ac tantis diuinis celebratis miraculis Treuironum quondam Pontifex Maximinus, vrbis, quam olim egregie rexerat, propinquabat. Iam vero, quæta tunc ad eum multitudo festino cum gaudio confluxerit, vix verbis explicari potest. Cremabantur preciosi odores, cereorum copia resplendebat, distinctæ sacrorum acies ordinum psalmos & cantica personabant. Ita exceptum deductumque sanctissimum Maximinum insignis Cōfessor Paulinus in ecclesia beatissima Iohannis Euangelistæ magister sic sepulturæ tradidit. Huc postea cæcus quidam à natiuitate ex territorio Beneuentano deductus, Creton nomine, confestim lucis commercium recepit.

Præterea in crypta, vbi ossa venerandi Pontificis condita fuerant, interiectu temporis aqua admodum multitudinem vnius cubiti excreuit: dictaque miracula

ille ita sepulcrum omne suo ambitu cinxit, ut ta-
 men ab eius crepidine abfistens, non paruum intu-
 ribus stuporem inijceret. Igitur venerabiles epi-
 scopi Hildulphus, Clemens, atque Gosbertus, con-
 venientes in vnum, & quod euenerat diligenter
 examinantes, transferenda beati viri ossa ad locum
 quo nunc sita sunt, iudicauerunt. Quocirca diuina vo-
 luntate statutum fuisse, exitus indicauit. Et qui-
 am praeter alia miracula, illud in primis admira-
 re dignum, quod Carolo principi contigit, re-
 fertur. Is enim, cum longa febrium tabe exhaustus
 vltimum vitae periculum adductus esset, S. Ma-
 ximus secundum quietem ei apparens, manda-
 re se abeuntem sequeretur. Experges factus Ca-
 rolus satellitem sibi forte assistentem percuncta-
 tum videret beatum Maximinum qui paulo
 antea secum contulisset sermonem? Illo negante:
 "Vnde, inquit, foras egreditur, iussitque ut eum
 secum sequeretur apud tumultum eius salutis com-
 muniturus. Ita illò lectica deportatum & in so-
 lum resolutum iterum sanctus Maximinus al-
 terum adeptus, deinceps ab omni peccati conta-
 mine sese diligentissimè intactum conseruet. Mox
 euihilans Carolus, totum se à molestissi-
 mo febrium vi subleuatum sensit, qui triginta die-
 bus proximis cibi potusque fastidio laboraue-
 rat. Vnde non immemor beneficij coenobium san-
 cti Maximini praedixit, auxit: fecitque ut multo
 ante commodius Christi serui ibidem famu-
 larerentur.

*Translatio
reliquiarum
Caroli prin-
ceps à mor-
tis periculo
liberatur.*

perum praeter tantam virtutū vbertatem, speci-
 eam gratia fugātorum dæmonum potestas
 Maximo concessa videtur. Rex Pipinus Magni
 Caroli

Caroli genitor, quendam suum clericum Brunonem impuris obsessum spiritibus, per Hellarii Archidiaconum ad tumulum beati Maximini delinavit: qui ut sacra eius limina tetigit illico purgatus diuinam in Maximino potentiam magnis uerbis praedicauit. Eiusdem Pipini regis ex filia nomen Cunibertus, atrociter a daemone uentus, multis ante locis circumitis, ultimo ad sancti virum perductus, tandem ab ea peste purgatus est.

Demoniaci
multi liberantur.

Et ut à singulis ad turbam liberatorum traferamus, quondam ad festiuitatem beati Pontificis triginta septem homines à demonibus oppressi confuissent, qui omnes eodem die curati sunt. Sequenti uero anno eadem solennitate uiginti & duo mundati sunt, porro tertio anno tredecim à sancti uiri coenobio salutis gaudia retulerunt. Ceterum si uelimus omnia quae diuina uirtute aduersus impotentem daemone vim gessit, conscribere, uix modum tenebimus, sed erudito lectori similia frequenter narrando, tractauerimus. Quare hac multiplici, quam retulimus, uirtutum specie satis superque instructi, ita vitam nostram resque nostros ad imitationem S. Maximini componamus, ne qua unquam daemorum infestatione in peccato vincamur.

PRAECLARVM MARTIRVM BEATISSIMI ANDREAE DE CHIO, QUI CONSTANTINOPOLI ANNO DOMINI 1365. PAULI SECUNDI SUMMI PONTIFICIS PRIMO. EX EO QUOD EST PER GEORGIUM TRAPEZUNTINUM

29. Maij.

ANNO ab Incarnatione Domini millesimo trecentesimo sexagesimo quinto, cum uisitaretur in urbe Trapezuntina, quem honoris causa non nominamus, Trapezuntina urbe ortus, Peripateticorum philosophiae professor, abnegata Cruce Domini persequens

Quidam abnegat fidem Christi.